

[Jens Thoft]

Jeg vil bekræfte hr. Arne Melchior's opfattelse af SF's forslag til dagsorden. Hr. Arne Melchior sagde, at de to dagsordener er identiske for så vidt angår sidste led. Jeg vil gerne bekræfte, at det er sådan, det skal opfattes. Jeg har udtrykt mig lidt kortere end hr. Hans Hækkerup, for det er nu min stil, i hvert fald når jeg skriver. Men det er da rigtigt, at der er en væsentlig forskel i indledningen.

Men alligevel mener jeg at kunne konstatere, at der i Folketinget er et klart flertal imod en udvidelse af NATO's ansvarsområde. Jeg bemærkede, at hr. Hans Hækkerup gentagne gange sagde, at en udvidelse er uønsket – han mente også, den var uaktuel, men jeg tror nok, vi undervejs i debatten fik gjort klart, at det næppe holder vand – men i hvert fald er den uønsket, og det vil jeg gerne hæfte mig ved.

Jeg bemærkede, at hr. Jørgen Estrup fra Det Radikale Venstre gav udtryk for tilsvarende holdning til en udvidelse af NATO-området. Og når man går i gang med at tælle på den lille regnestok, viser det sig, at der er flertal. Derfor kan det godt undre, at der så ikke også er et flertal for SF's dagsorden, for den siger jo lige præcis det, som jeg nu kan konstatere at der er flertal for, nemlig at en udvidelse er uønsket.

Problemet er nok, at en stor del af disse ting ikke foregår via traktatændringer – de sker. Og jeg mener måske nok, det er lidt slapt, lidt sølle, lidt slattent, at Socialdemokratiet ikke kan stemme for SF's dagsorden. Når nu holdningen er, at en udvidelse er uønsket, var det dog rimeligt, om man kunne slutte denne debat med at sige nej.

Når det nu er sådan, at hr. Hans Hækkerups dagsorden stort set, bortset fra nejet – og det er jo lidt afgørende – indeholder det samme som SF's dagsorden, kan der være to muligheder, nemlig enten at Socialdemokratiet sluger kameler for at være inde i varmen hos regeringen – og det er vel nok en sandsynlig løsning – eller at hr. Hans Hækkerup – og det vægrer jeg mig ved at tro – slet ikke har forstået, at der faktisk sker en udvikling af NATO, som betyder, at det, hr. Hans Hækkerup har kaldt »uønsket« og »uaktuelt«, alligevel er i gang med at ske.

Jeg understreger, at udenrigsministeren i sin indledning forklarede os, at der i stigende omfang foregår politiske konsultationer om begivenheder uden for NATO-området, at dette er en vigtig og en stigende del af samarbejdet, og at det i øvrigt er øget i omfang. Jamen min sjæl, hvad vil du mere?

Når vi nu stemmer om et øjeblik, må jeg så alligevel konstatere, at selv om der altså ikke er et flertal for SF's dagsorden, er der i folketings-salen et klart flertal i dag, der har udtrykt modvilje mod en udvidelse af NATO-området, og det er jeg særdeles tilfreds med.

Poul Nødgaard (FP):

Jeg skal ikke forlænge denne debat yderligere, blot sige, at Fremskridtspartiet ikke kan stemme for SF's dagsorden, men gruppen har i fuld enighed besluttet sig for at stemme for det af Socialdemokratiet og en række borgerlige partier fremsatte dagsordensforslag. Men jeg må nok udtrykke min forundring over, at vi ikke har været inddraget i forhandlingerne om at være medforlagsstillere til denne dagsorden, men det må man tilsyneladende finde sig i.

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil først takke udenrigsministeren for et – synes jeg – grundigt og tankevækkende svar på de spørgsmål, jeg stillede ham om de tidligere østeuropæiske staters mulige sikkerhedsgarantier i den tid, der kommer. Jeg skal ikke tage debatten op nu og her, men vil understrege, at jeg ikke ser på dette spørgsmål på samme måde som ministeren. Det forekommer mig ikke sandsynligt, at der vil kunne nås enighed om, eller at det vil være ønskeligt at udstyre EF med en militær dimension, som kan udspænde et militært sikkerhedsnet over f.eks. Tjekkosllovakiet og Ungarn, sådan som disse landes regeringer har givet udtryk for det.

Og så er vi tilbage med CSCE som den eneste mulighed. Når ministeren siger, det er en meget langsigtet proces, vil jeg dertil sige, at det afhænger jo af, hvad deltagerne i processen foretager sig for at fremskynde eller forsinke den.

Min sidste bemærkning i denne omgang skal være til hr. Arne Melchior, der jo meddelte heroppefra, at en mængde folketingsmedlemmer var enige i hans latterliggørelse af De Forenede Nationers pagt og FN's muligheder for at lede militære aktioner. Hr. Arne Melchior sagde, at det var der adskillige folketingsmedlemmer der var enige med ham i, og han ville opfordre disse folketingsmedlemmer til at udtrykke det. Jeg spurgte, om nogen ville gøre det; det er ikke sket. Så sagde hr. Arne Melchior, at hvis det ikke skete, kunne hr. Arne Melchior da meddele navnene på de pågældende. Jeg synes, det kunne være overordentlig interessant at få oplyst,